

Sygn. akt V Ca 2077/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 września 2012 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny-Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Ewa Cyle
-----------------	--------------

po rozpoznaniu w dniu 14 września 2012 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa E. D.

przeciwko A. Sp. z o.o. w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie

z dnia 3 kwietnia 2012 r., sygn. akt I C 64/12

oddala apelację.

Sygn. akt V Ca 2077/12

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 5 sierpnia 2010 r. powód E. D. wniósł o zasądzenie kwoty 2 565,50 zł od pozwanej „A.” S.A. tytułem zwrotu wpłat dokonanych przez powoda w związku z umową z dnia 31 stycznia 2000 r. wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 29 maja 2002 r. do dnia zapłaty.

Uzasadniając pozew powód podniósł, iż 31 stycznia 2000 r. zawarta została z pozwaną spółką umowa kupna-sprzedaży Nr (...) na zakup samochodu marki (...), którego produkcja została zakończona w latach 2000-2002. W związku z tym powód wypowiedział umowę. W piśmie z dnia 27 stycznia 2012 r. powód wniósł o nieuwzględnienie zarzutu przedawnienia jako nadużycia prawa opierając je na art. 5 kc.

W odpowiedzi na pozew z dnia 7 marca 2007 r. pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości, zaś w piśmie z dnia 16 stycznia 2012 r. podniósł zarzut przedawnienia na podstawie art. 118 kc z uwagi na to, że powód zawarł umowę jako przedsiębiorca.

Wyrokiem z dnia 3 kwietnia 2012 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie oddalił powództwo w całości (pkt I), odstępując od obciążania powoda kosztami postępowania (pkt II)

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu Rejonowego:

W dniu 31 stycznia 2000 r. została zawarta umowa Nr (...) pomiędzy „E.” Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Usługowo – Handlowe (...), a „A.” S.A., której celem było uczestnictwo powoda w losowaniu połączonej z licytacją samochodu (...) o wartości 23 000 zł. Wskutek wykonania umowy powód wpłacił na rzecz pozwanej spółki 2 565,50 zł. W związku z zaprzestaniem produkcji samochodu będącego przedmiotem zobowiązania, powód pismem z dnia 13 marca 2002 r. odstąpił od umowy. W odpowiedzi pozwana zwróciła powodowi raty czyste pomniejszone o opłatę administracyjną i odprowadzone składki na ubezpieczenie społeczne.

Ustalając stan faktyczny Sąd Rejonowy oparł się na dokumentach oraz twierdzeń stron co do okoliczności bezspornych.

Sąd Rejonowy oddalił powództwo w całości.

Powodem takiego rozstrzygnięcia było skuteczne podniesienie przez pozwanego zarzutu przedawnienia. Ustalając termin właściwy dla przedawnienia roszczenia Sąd kierował się treścią art. 118 kc, albowiem uznał, iż powód zawarł przedmiotową umowę w ramach prowadzenia działalności gospodarczej.

Za uznaniem, iż powód zawarł umowę Nr (...) w ramach działalności gospodarczej przemawia treść przedmiotowej umowy w której powód widnieje jako „E.” Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Usługowo – Handlowe (...), ponadto od momentu podpisania umowy powód posługiwał się w dokumentacji pieczęcią firmową, zaś we wszystkich potwierdzeniach wpłat widnieje jako zleceniodawca E. D. „E.”.

Powyższe okoliczności w połączeniu z brakiem jakichkolwiek twierdzeń przeciwnych ze strony powodowej uprawniał zdaniem Sądu Rejonowego w kontekście zasady kontrydiktoryjności do przyjęcia, iż przedmiotowa umowa została zawarta w ramach działalności gospodarczej prowadzonej przez powoda. Co w pełni uzasadnia zastosowanie art. 118 kc skutkującego 3 letnim terminem przedawnienia, skutecznie podniesionym w zarzucie przez pozwanego i w konsekwencji doprowadziło do oddalenia powództwa w całości.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód zaskarżając go w całości, zarzucając mu:

1. naruszenie przepisów postępowania tj art. 505 (5) § 1 kpc poprzez rozpoznanie i

uwzględnienie w postępowaniu uproszczonym zarzutu przedawnienia roszczenia, pomimo zgłoszenia przez pozwanego ww. zarzutu po upływie terminu wyrażonego w tym przepisie, które to naruszenie miało wpływ na wynik sprawy, albowiem posłużyło Sądowi Rejonowemu za podstawę oddalenia powództwa

2. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 123 § 1 pkt 2 kc w zw. z art. 124 § 1 kc przez jego niezastosowanie do oceny skutków prawnych pisma pozwanego z dnia 27 marca 2002 r. zawierającego swoiste oświadczenie o uznaniu długu powoda przez pozwanego i w konsekwencji pominięcie, że na skutek uznania długu doszło do przerwania biegu przedawnienia i ponownego biegu terminu od dnia 29 marca 2002 r., który to termin nie upłynął w dniu wniesienia pozwu.

Wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienia powództwa w całości oraz zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu w obu instancjach ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje;

Apelacja powoda nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż kwestionowane orzeczenie zdaniem Sądu Okręgowego należy uznać za odpowiadające prawu.

Nie zasługuje na aprobatę pogląd skarżącego, iż uwzględnienie w postępowaniu uproszczonym zarzutu przedawnienia roszczenia po terminie określonym w art. 505 (5) kpc stanowi naruszenie przepisów prawa proceduralnego które miało

wpływ na wynik sprawy. Skarżący uznał, iż treść przytoczonego wyżej przepisu wykluczała możliwość uwzględnienia przez Sąd Rejonowy zarzutu przedawnienia, jako sprekludowanego.

Nie ulega bowiem wątpliwości, iż w niniejszej sprawie pozwana podniosła zarzut przedawnienia po terminie wyznaczonym treścią przepisu 505 (5) kpc ,gdyż od momentu złożenia przez nią odpowiedzi na pozew minął rok, pozwana nie zgłosiła także zarzutu przedawnienia na pierwszej rozprawie. Ponadto nie nastąpiły wyjątkowe okoliczności uzasadniające powołanie zarzutu po terminie. To, co zdaniem Sądu Okręgowego uzasadniało decyzję Sądu Rejonowego było podyktowane wykładnią celowościową wspomnianego przepisu, jak słusznie zresztą zauważył sam skarżący art. 505 (5) kpc ma na celu zdyscyplinowanie stron poprzez nałożenie na nie obowiązku prezentowania zarzutów, twierdzeń i dowodów możliwie jak najwcześniej tak, aby postępowanie mogło zakończyć się bez zbędnej zwłoki, o ile to możliwe na pierwszej rozprawie. Na uzasadnienie tego stanowiska skarżący powołuje orzeczenie Sądu Najwyższego o sygnaturze akt III CK 341. Zobowiązanie stron do zaprezentowania wszystkich twierdzeń i dowodów, jakie są im znane w sprawie pozwala Sądowi na podjęcie efektywnych decyzji, co do dalszego postępowania. Nie ma, więc wątpliwości, iż art. 505 (5) kpc będzie miał zastosowanie w postępowaniu dowodowym.

W pełni podzielając stanowisko zaprezentowane przez Sąd Najwyższy oraz skarżącego Sąd Okręgowy opierając się na wykładni celowościowej omawianego przepisu wykluczył, aby jego dyspozycja odnosiła się do zarzutów, które uniemożliwiają uwzględnienie powództwa takich jak zarzut przedawnienia. Wynika to z faktu, iż jego zgłoszenie nie powoduje przedłużenia postępowania. Nie wywołuje on, tak jak w przypadku wniosków dowodowych, konieczności podjęcia czynności wyjaśniających odnoszących się do warstwy merytorycznej sprawy. W przypadku skutecznie podniesionego zarzutu przedawnienia prowadzi on do oddalenia powództwa bez konieczności rozstrzygnięcia istoty sporu. Powyższe uzasadnia wniosek, iż zakaz zgłaszania przez stronę zarzutu przedawnienia roszczenia po terminie z art. 505 (5) kpc nie jest uzasadniony ze względów ekonomii procesowej.

Warto też zauważyć, iż takie rozumienie art. 505 (5) kpc prowadziło do uznania, iż za każdym razem, gdy strona, której przysługuje zarzut przedawnienia nie podnosi go w terminie w sposób dorozumiany zrzeka się z korzystania z tego zarzutu. Taka interpretacja nie może się ostać na gruncie art. 117 § 2 kc, gdyż za zrzeczenie się należało by uznać także sytuację, gdy strona nie skorzystała z zarzutu przedawnienia w wyniku nieuwagi.

Korzystanie z cudzej nieuwagi jest też wątpliwe ze względu na treść art. 5 kc, jako nadużycie prawa.

Sąd Rejonowy opierając się na przedstawionym mu przez strony materiale dowodowym słusznie uznał, iż dochodzone roszczenie miało związek z prowadzoną przez strony działalnością gospodarczą, dla której termin przedawnienia wynosi trzy lata.

Z tych wszystkich względów na podstawie art. 385 kpc oddalono apelację .